

Κι' ἂν ἐγὼ δὲν ἦμιον τέτοιος καὶ σοὺ θῆνα προστασίας
καὶ δὲν ἔκανα θυσίας,
κι' ἂν ἐφροντίζα ἰγάκι τὸν ἄερα τοῦ σοῦ πέργω,
θῆβλεπεσ' Ἀρχὴ ποτὲ σου, θῆβλεπεσ ποτὲ Κουβέρω ;

Θυμῶσαι τότε, τζ' ὄγα μου, πὼς ἤλαδες, πὼς μοῦ' ἔμιλησες,
καὶ πὼς μὲ σφικταγκάλασες ; ... μόνο ποῦ δὲν μ' ἐφιλησες.
Καὶ τώρα μοῖς δοχίσιον ἢ πρῶταις πρῶταις ζῆσταις
ο' ἐπάσαε καὶ πάλι
τὰ νευρικά σου, Ράλλη,
κι' ἀνάβεις σ' ἴλους μας φωτιὰ, ποῦ θέλει πυροβόστεις.

Μὰ μήπως δὲν σκυλόβρισεις κι' αὐτὸν τὸν Καραπάνο
καὶ μὲ τὸ παραπάνω ;
Καὶ τῆς καρότας σήμερα τοῦ κἄσο τοῦ ἐξαίνεις
καὶ τὸν μουσκακόμοιρο ποῦ καλὸ καλὸ τὸν κἄνεις,
καὶ τώρα χίλια ἄρῶ καλὰ λέει γι' αὐτὸν τὸ στόμα σου
γιατ' εἶναι μὲ τὸ κόμμα σου.

Κι' ἂν εἶσαι σκόλοψ ἐν σαρκί κι' ἂν μοιγινεις σαράκι,
μὰ μήπως δὲν ἐπιτάσῃς καὶ μὲ τὸν Γουναράκη,
κι' ἔπειτα τὸν παρῆλαβες μὲς' στὸν συνδυασμό ; ...
μὲ σὲ δὲν' βρῆσαι, τζ' ὄγα μου, κἄνεις λογαριασμό.

Ποῖος εἶν' ἐδῶ, πουλάκι μου, ποῦ μὰ βροιά δὲν τοῦπες ;
ποῖος εἶναι, ποῦ δὲν τοῦσους δὸα δὲν οὐρῶν οὐκοῦπαι ;
Κι' ἔμένα ξένο μὲ καλεῖς κι' ὀρθῶνεις τὰ μαλλιά ...
κι' ἂν σουλατοῦρω κἄλλοτε μέσῳ στῆ Σπιανάδα
κι' ἂν στῆ Γαρίτσα κἄποτε πηγαῖω γιὰ πουλιά,
μήπως κι' ἐγὼ δὲν κατοικῶ πρὸ χρόνων' στῆν' Ἑλλάδα ;

Τέτοια παρῶνετα μοῦ λὲς καὶ πάντα μὲ δαγκάνεις,
κι' ὅποταν προσκλήθῃς καὶ σὺ Κυβέρρησι νὰ κἄνεις,
σὲ πᾶνον φούριαι, τζ' ὄγα μου, καὶ ψάχνεις γιὰ συντροφῶν
καὶ τρέχεις τὰ μεσόνυκτα μὲς' ὄψεσ' λοκάνταις ἴσα,
κι' ἀπὸ τὸν ἔπνο τοῦς ξυπνῆς μὲ κτύπους καὶ μὲ φόφους,
καὶ βγαίνουν μὲ τὸ σῶβρακο καὶ μὲ τῆν' ποκαμία.

"Ετοι δὲν θὰ σοῦ' μιλοῦσα καὶ θὰ σ' ἄβρω νὰ βρῶξῃς
κι' ὅσο θέλεις νὰ σφουρῶξῃς,
καὶ σαράματα νὰ λὲς
κι' ἄλλαις τέτοιαις ἀπειλαῖς,
μὰ μ' ἐκείνη σου τῆ γλῶσσα, μὰ τζ' ὄγα, καὶ τὸν ξένο
καὶ τὸν Ἀγγλομαθημέο
ποδορὸν τὸποιο σὸ τὸν κἄνεις, χἄνεις τὴν ὀπομονή,
καὶ φιλοτιμείται ντόπος σὸν καὶ σένα νὰ γενῃ.

Τέτοια κι' ὁ Κόντης' ἔμιλησ γιὰ τὸν ξανθὸ τὸν κῆριο
κι' ἔπιηγε τὸ τοιγάρο του νὰ πηῇ στὸ καπιτοῦριο,
κι' ὁ Ράλλησ τότε, Περικίτο, τὰ μάλιατα δεινὸς
τῆς μούντζας μᾶς ἐξήγησ τὸ μέγα γεγονός,
πὼς κἄποιοι τοῦ τῆν' εἰσεῖλε μὲ κόκκινο μελάνι
κι' ἐκείνος τὴν ἐπέδειξε' στὸν γέρο Ντεληγγάνη
διὰν πολέμων' ἔξαιεις παντοῦ παραηρητο
κι' ὁ μακαρίτης πόλεμος σφοδρῶς ἐσὺς ἤγειτο.

Τέτοια κι' ἄλλα μᾶς ὠμίλει μετ' ἔξάφειος πολλῆς
κι' ὁ Κορρηάτης ξαναμῆκε μὲς' στῆ σῶλια τῆς Βουλῆς,
κι' εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ράλλησ : σὲ γνωρίζω, μὲ γνωρίζεις,
κι' ἂν σὲ βρῶξω, κι' ἂν μὲ βρῶξῃς,
κι' ἂν σὲ γλωσσολοιμῶς,

κι' ἂν μὲ γλωσσολοιμῶς,
ἔξαιεις πόσο σ' ἐπιμῶ,
ἔξρω λόσο μ' ἐπιμῶς.

Τέτοια τοῦπες, Περικίτο, μὲ χαμόγελο' στὰ χεῖλη,
καὶ' ἔξοθύμασε κι' ὁ Κόντης κι' ἔβρωσ ὁὲν πρῶτα φίλοι,
κι' ἔπειτα ποῦ λὲς ὁ Μήτσιος ἐφορτάθη τοῦ Δραγοῦμη
καὶ τὸν ἔκανε τουλοσῆμ.

Ναι, καὶ σένα μὲ τὸ μοῦσι σὲ γνωρίζω κατὰ βάθος,
ἔξρω πὼς καὶ σὺ γιὰ' μένα τρέφεις μῖσος, τρέφεις πάθος.
"Ὅργανον ἐνεδρευοῦσῃς κι' ἐμπαθοῦς πολιτικῆς
ἀπὸ σπόντια μὲ κινιῆς
πὼς μετέχω τῆς Τραπέζης τῆς Βιομηχανικῆς,
μὰ καὶ σὺ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς.

**Διαλεκτὸ βρισάει
Ράλλη καὶ Λεβίδη.**

Καὶ τοῦ Λεβίδη εἰχτήκε καὶ τοῦπες χίλια τόσα,
μὰ ντόπια ποῦρα' φάνηκε καὶ τοῦ Λεβίδ' ἡ γλῶσσα.
Ἐξρω, τοῦ λέει, κύριε, πὼς βουλατῆς ἐβγήκες,
κι' ὁ Ράλλησ τοῦπες : Κόρδορος καὶ φῶλα' στῆς Μαρκιας.

"Ὁ δὲ Λεβίδης, εἰρησῶς ἀλήθεια δυνατός,
τὴν μούντζα μᾶς ἀνέφερε τὴν κλασική κι' αὐτός,
κι' ὁ Ράλλησ τοῦπες ψεύδοσαι, κι' ἐκείνος τοῦπες σὺ,
κι' ἐμάνθαναν ἐπῆρπειαν πατέρας νεοσοσι,
κι' ὁ Ράλλησ ἐξαιτόρησε καὶ πάλιν ἐνδριγῆς
τὴν μούντζα τὴν ἀξέχαστη, ποῦ τοῦθιν' Ἐρινός.

Καὶ τὰ τῆς μούντζας ἤκουε καθένος ἐφόρσόνους,
καὶ τέλος τὸ χρυσὸ μᾶλλι
ἐφῶναξ' στὸν Νεκολί :
ἐγὼ μ' ἐγὰ κι' εἶσαι σὺ κι' ἐκείνος εἶν' ἐκείνος.

Κι' ἐσχολιάσθ' ἡ φράσις του κι' ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
κι' ἡ μούντζα δός του κι' ἔκανε παντοῦ κινλοφορέα,
κι' ἐγὼ γιὰ' λίγο' γύρωσα νὰ δῶ πρὸς τὸ ταβάνι
καὶ καρφωμένην' στὰ' ψηλιὰ τὴν εἶδα, μπεχλιβάνη,
καὶ παρεκκλίσασά θερμῶς σ' ἐκείνο καρφωμένη
παντοιεῖνὰ νὰ μένη.

Κι' ἀπάνω' στῆς ρητορικῆς ἐκείνης τὴν ἀβύσσητα
καὶ τὸν πολιτικῶν ἠθῶν τὴν νέαν ἡμερότητα
καὶ χελιδόνα' μπηῆκανε νὰ κίσοινει φραλιῆς
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα πέρασαν κι' ἄβρωαν κουτισοῦλαις.

"Ὅμως τώρα, Περικίτο, ποῦ σὲ θέατορ κἄνετα
δὲν θὰ μᾶνῶνιν τζαμπατζῆδες καὶ θὰ οὐκοῦνιν ὀμιλέτα,
ἄλλο θέαμα δὲν μᾶνείε δορεῶν, βρεῖ κουρελιῆ,
γιὰ τὸς τόσους τζαμπατζῆδες, παρὰ μόνον ἡ Βουλῆ.
Πῆγανε καὶ σὺ λοιπὸν μὲ τῆς μοῦντζας καὶ τρωφῆς
Π. — "Ελα πᾶμε, τζαμπατζῆ, κι' ἐτοιμάσου νὰ τῆς φᾶς.

Καὶ κἄμῶσαι νομισταῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλιαῖς.

'Στῆν Πλατεῖαν Κουμουνοῦδούρου Μαριδάκης ὁ μεγάλος
καλλιτέχνης ἀνδρακλειώτης, ποῦ δὲν εἶναι τέτοιος ἄλλος,
ἀπὸ σήμερον ἀρχίλει παραστάσεις θημισιαῖς
μὲ ποικίλους διακόσμους καὶ λαμπρὰς ἐνδυμασίας.
Καὶ πατεῖ με καὶ πατῶ σὲ θὰ κινιῶξῃς τὸν κοσμάκη
καὶ θὰ τρέξουν κι' ἡ μαριῆς γιὰ' ἄδουτὸν τὸν Μαριδάκη.